

SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 99.

V Ljubljani, v sredo 30. aprila 1884.

Letnik XII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 29. aprila.

Vodja liberalne stranke dr. Kopp se je poslanstvu odpovedal!

To je najvažnejši dogodek današnje seje državnega zbora. Za sinoči je bil namreč sklical shod svojih volilcev v 6. okraji Dunajskega mesta, da bi jim razložil sedanje politične okoliščine. Sošlo se je bilo kakih 500 ljudi; dr. Kopp je v svojem govoru omenjal strank v državnem zboru in večini očital, da ni že več samo nasprotnica leve stranke, ampak njena sovražnica, in da jo edini samo sovraštvo do svobodnega nemškega meščanstva. Govoril je dalje o jezikovnem ukazu za deželo česko in o českih šolah na Dunaji. „Kam bomo prišli, vprašal je dr. Kopp, ako bomo mogli za vsak narod na Dunaji napraviti posebno šolo? (Nemir.) Ali se vam zdi odveč, kar vam povem? (Neki volilec: To ni potrebno.) Meni pa se zdi potrebno, ker to razburja duhove.“ Tudi volilni red za Praško kupčijsko zbornico, razmere Rusinov na Galiskem in Italijanov v Dalmaciji prišle so na vrsto. Po trditvi dr. Koppa večina državnega zbora ne more pokazati nobenega uspeha, kakor spričujete šolska in obrtnijska postava. Navdušenost za novo obrtnijsko postavo se je že polegla (oho, oho!) Prizadevanje leve stranke bilo je zastoj, pa obetajo se še druge reči, kakor postavni delavnik, ki bode obrtnijstvo le oviral. (Dobro. Nemir pri vratih, kjer se prikaže več na novo došlih volilcev.) Zatem govornik pretresa kmetijske postave, duhovensko kongruo in gališki zemljišno-odvezni dolg, ter omenja tržnega reda za Dunajski živinski sejem, češ, da je bila vlada jako nesrečna in da je prizadevala mestu veliko škodo. (Oho, oho!) Na vprašanje, ali naj liberalna manjšina slovo dá državnemu zboru, odgovarjal je Kopp, da je tej politiki vedno nasprotoval, da pa ljudstvo zahteva to, in da ne vé, bo li mogoče, se še dalje ustavljati tem zahtevam ali ne?

Dotlej je šlo vse dobro. Kakor se vidi, so pač nekaterekratni eni volilci izrazili svoje začudenje nad besedami Koppovimi, ali zopet eni so mu pritrkavali, in reč je bila poravnana. Toda dr. Kopp moral je spregovoriti tudi o severni ali cesar Ferdinandovi železnici. Ravno ta zadeva pa Dunajčane najhuje peče; judovski bogataši, s kterimi je liberalna manjšina državnega zbora v tesni zvezi, bi kaj radi še daljših 80 let molzli to jako molzno kravo, drugi pa od države zahtevajo, da naj se pogodba z dosedanjimi lastniki več ne ponovi, ampak da naj država omenjeno železnico prevzame v svoje lastno oskrbnitvo. To dvoje mnenje stopilo je prav očitno tudi pri Koppovem volilnem shodu na dan. Dr. Kopp je sicer rekel, da vlada ni dolžna privilegija podaljšati, a na drugi strani je zagovarjal tudi dosedanje vodstvo severne železnice, ki je ravnalo po načelih dobrega gospodarja in iskalo kolikor mogoče velik dobiček od delniškega podvzetja (ugovori in glasovi: pustite ga govoriti). Dalje je Kopp priporočal podaljšanje pogodbe, pa ne za 80 let in le pod pogoji, ki bi varovale denarne koristi državne in gospodarske koristi državljanov.

Ta zadeva zbudila je živahno razpravo, ktere se je več volilcev vdeležilo. Profesor Steinwender nasvetoval je namreč resolucijo, da je državno oskrbnitvo severne železnice neobhodno potrebno in da

se od dr. Koppa pričakuje, da bode v tem smislu delal v državnem zboru.

Dr. Kopp je ugovarjal, da neče nobenega ukaza potegovati se samo za državno oskrbnitvo severne železnice, in da bo vedel kaj mu je storiti, ako bi se to sklenilo. Ko mu pa dr. Steinwender odgovori, da v njegovem nasvetu takega ukaza ni, je dr. Kopp z nasvetovano resolucijo zadovoljen. Toda volilci niso bili z njo zadovoljni in mestni odborniki Majer, Ličke, Loquai, Kulisch, učitelj Fielek in volilec Christen zahtevali so odločno in soglasno, da se mora severna železnica prevzeti v državno oskrbnitvo. En sam volilec, Heiler, skušal je nekoliko posredovati, češ, da naj se ta zadeva prepušča svobodni ramsodbi poslanca Koppa, pa je našel precej toliko ugovorov, da si še on ni upal glasovati zoper večino, ampak je naznanil, da se bode glasovanja zdržal. Učitelj Fielek je nasvetoval k Steinwenderjevi resoluciji dostavek, da se mora dr. Kopp potegovati edino le za državno oskrbovanje severne železnice, na kar je dr. Kopp odgovarjal, da taki resoluciji ne bi mogel pritrčiti in da en dan več ne ostane poslanec, ako bi se ta nasvet sprejel. Večina je pa ta predlog Fielekov vse eno sprejela in dr. Kopp, je zvest svoji obljudi, danes g. predsedniku državnega zbora izročil svojo odpoved. Iz skušnje pa je znano, da Dunajčani niso ravno posebno dosledni, in že zdaj smemo reči, da bodo ravno tisti možje, ki so dr. Koppu sinoči dali nekako nezaupnico, pri novi volitvi zopet volili dr. Koppa.

Schönerer, Kaminski in Reschauer.

Predno se je prešlo na dnevni red, interpeliral je Schönerer načelnika Kaminskovega odseka, grofa Clam-Martiniča, ga je li volja od deželne sodnije zahtevati zapisnik sodnijske obravnave, ki se je v tej zadevi vršila, in kateri zapisnik se je v prepisu privolil celo baronu Schwarzju za njegove privatne tožbe. Schönerer je pri tej priliki omenjal, kako veliki zneski so se dajali časnikom, da so molčali, in vse je pričakovalo, da bode omenjal tudi sodnijske obravnave, ki se je nedavno vršila zoper vrednika „Deutsche Ztg.“ in državnega poslanca Reschauerja, kteremu se je dokazalo, da je tudi od barona Schwarzja vzel 7000 gld. podkupnine. Pa Schönerer ni vprašal, kateri državni poslanci, in koliko je kateri izmed njih dobil, ampak je veliko večo važnost prideval drugim rečem, ki pa nikakor niso tako važne, kakor zadeva Reschauerjeva, o kterem se vse čudi, kako da more po takih dokazih še ostati državni poslanec. Porotna sodnija ga je sicer z 9 glasovi proti 3 za nekrivega spoznala, da bi bil namreč s svojim spisom v „Deutsche Zeitung“ razžalil list „Tiroler Stimmen“, s tem pa ni ramsodila, da bi Reschauer ne bil dobil denarjev. Še bolj pa se je čuditi Reschauerjevim volilcem. Človek bi bil pričakoval, da se bodo z nevoljo obrnili od poslanca, ki je zapleten v tako umazano kupčijo. Toda tega niso storili, marveč so Reschauerju, kakor je poročala „Deutsche Zeitung“, celo čestitali, da je bil od porotnikov oproščen. Pač čudni so dandanes pojmi o pravosti, ko človek velja za poštenjaka, kteremu se celo čestita, ako se je še tako hučo pregrešil in kriv storil najbolj nepoštenih reči, samo da ga sodnija ni obsodila! — Na vprašanje Schönererjevo odgovoril je Clam-Martinič, da je odsek zadevo Kaminskega natančno preiskoval, in da bo skoraj konečno odobril poročilo, ki ga je poročevalec

že sestavil. Druzega mu gledé raznih okolnost ne more odgovoriti.

Dnevni red.

Minister Pražak podal se je v Reko in Opatijo, ter je dobil zarad tega od g. predsednika kot državni poslanec za osem dni dopusta. Med reči, ki so se danes razdelile, je tudi pogodba med vlado in severno železnico, ki ravno sedaj dela toliko hrupa in je dr. Koppa izgnala iz zbornice. Pogodba o sodnijski obravnavi s knježevino Lichtensteino izročila se je justičnemu, računski sklepi za 1881 pa budgetnemu odseku v pretres. Po dovršenih dopolnilnih volitvah za nekatere odseke se je brez ugovora rešila neka prošnja Terezinskega mesta gledé nekterih vgodnih pogojev za naseljevanje. Najvažnejši reč današnjega dnevnega reda, namreč postavno razlaganje § 28 tiskovne postave, morala se je z dnevnega reda odstaviti, ker je poročevalec dr. Kopp danes odložil poslanstvo in bo treba izbrati novega poročevalca. Ko so se za tem nekatere peticije rešene od budgetnega odseka, izročile vladi v prevdarek, prišla je v razpravo

pogodba med vlado in deželnim zastopom štajarskim zarad tirjatev iz francoskih vojsk.

Po tej pogodbi imate dežela in država uničiti vse obligacije, ki jih hranite pod imenom posilnih-posojilnih-pisem.

Dežela štajarska mora skrbeti, da se dotične obligacije, kolikor jih je v drugih rokah, v treh letih ali izplačajo ali pa nadomestijo z deželnimi dolžnimi pismi; država pa v ta namen deželi izroči 400.000 gld. v državnih obligacijah. Zoper nasvet odsekov govorila sta Heilsberg in Rechbauer, zanj pa dr. Vošnjak, ki je povdarjal, da je ta reč prišla v tek vsled neke interpelacije, ki jo je bil v tej zadevi pred par leti v državnem zboru stavil slovenski poslanec baron Gödel. Vendar pa se je g. Schmiederer drznil pri nekem shodu pri sv. Kunigundi trditi, da poslanci kmečkih občin nič ne storé, da sicer pravijo, kako skrbé za korist kmetov, da so pa veliko škodo prizadajali občinam, ki dostikrat nimajo nobenega družega premoženja, kakor dolžna pisma iz francoskih vojsk. Dr. Vošnjak se čudi, kako da je mogel dr. Schmiederer kaj takega govoriti, ako je res tako govoril, kakor je brati v njegovem časniku, in kako je mogel sprejeti zahvalo zbranih kmetovalcev za svoje krepko poteganje gledé teh dolžnih pisem, ko vendar ni znano, da bi bil Schmiederer v tej zadevi sploh količkaj storil, ampak jo je sprožil poslanec Gödel. Ker je dr. Heilsberg omenjal gališkega zemljišno-odveznega dolga, poprijel je dr. Vošnjak to priliko, da je omenjal, kako se je tudi ta reč obravnavala pri sv. Kunigundi. Pri dotičnem kmetskem shodu je neki profesor, čigar ime Vošnjak neče povedati, ki ga pa objavljajo vsi časniki (ta profesor je namreč Nagele), tako silno hujskal zoper vlado, da to presega vse mere. Rekel, da od l. 1879 do 1884 veljá nenravno načelo: „Dajem, da daješ i ti“ in da vsled tega Poljaki čedalje večé nagrade zahtevajo. Ni moja naloga, rekel je dr. Vošnjak, braniti vlado pred napadi njenih lastnih služabnikov, naj za to skrbi sama, odločno pa moram odbijati očitaje, kolikor ono zadeva večino državnega zbora. (Dobro, dobro!)

Poslanec Schmiederer ni vedel družega odgovarjati, kakor Vošnjaku očitati, da je s svojim govorom ovadil profesorja Nageleta in c. komisarja; pa dr. Vošnjak ga je dobro zavrnil, da o tej zadevi poročajo vsi časniki, da profesorjevo ime stoji povsod, da je „Mariborčanka“ njegov govor menda vsled njegove lastne želje ponatisnila, da toraj nihče ne more reči, da bi bil on koga ovadil. Pogodba bila je potem sprejeta.

Potrdile so se še volitve poslancev Havelke, Millevoia in Samca, potem pa je bila volitev ob dveh popoldne sklenjena. Pred sklepom pa je še Schönerer predlagal, od vlade tirjati preiskovalna pisma o zadevi Kaminskovi. Predlog se je izročil Kaminskemu odseku.

Gospodska zbornica

imela je včeraj sejo, v kateri se je predsednik grof Trauttmansdorff najprej spominjal dveh umrlih udov, namreč gališkega nadškofa Vierchlejskega in briksenskega škofa Leissa. Zatem se je obravnavala žganjarska postava in je bila sprejeta po nasvetih dotične komisije, katerih sem omenjal že v zadnjem dopisu. Samo Galičani so se upirali nasvetovanim premembam, dasi jih je minister Dunajevski prav krepko zagovarjal, in vitez Polanovski naznanil je v svojem in svojih tovarišev imenu, da bodo glasovali zoper postavo. To so res tudi storili vendar je bila postava sprejeta. Zdaj bode prišla nazaj v zbornico poslancev, ki jo bode imela še enkrat pretresati, da se pokaže, bode li pristopila premembam gospodske zbornice, ali pa ostala pri svojih sklepih. Razun omenjene postave rešila je gospodska zbornica v drugem in tretjem branji še postavo o izkopovanju petroleja v Galiciji in Bukovini, kakor je bila sprejeta od zbornice poslancev.

Popotovanje cesarskih prestolonaslednikov.

Popotovanje cesarjeviča Rudolfa in njegove visoke soproge je pri kraji. Včeraj prinesel nam je brzozjav veselo novico, da sta se prestolonaslednika srečno in zdrava povrnila iz krajev čarobnega orijenta ležečega ob dolnji Donavi, Črnem morji in Bosporu.

Če tudi se ta pot ni nastopila iz političnih, temveč privatnih razlogov, se ji vendar nikakor ne more visok političen pomen odrekati, kar se tiče naših razmer gledé pobalkanskih narodov, ki so z malimi izjemami večinoma naši bratje po krvi in duhu, žalbog da so po veri od nas ločeni. Avstrija si je že nekaj let semkaj prizadevala, da bi pri podonavskih narodih kakor so Srbi, Bolgari in Rumunci, obudila sočutje in zaupanje v svojo politiko. Vladne kroge je imela kmalo na svoji strani. S tem bilo je pa začeto delo še le na pol dovršeno, kajti narod držal se je povsod, tako na Srbskem, kakor v Rumuniji in Bolgarskem trdno svojih izročil in je Avstrijo, če ne naravnost sovražil, pa vsaj pisano gledal. Mi nismo imeli ondi zaupanja. Ta mržnja je pa silno pogubljivo vplivala na naše trgovinske razmere. Če tudi najbližnji sosedje, smo vendar le mnogo manj blaga po orijentu spečali, kakor pa oddaljeni Nemci, ki so se posebno v Srbiji že davno skušali stalno vtaboriti. Kar nastopi cesarjevič Rudolf popotovanje na daljni jug in kakor bi trenil, se je politični naš položaj ondi spremenil. Česar smo se prav po tistem nadjali, se je zgodilo, a to v taki velikanski meri, da smo osupnili.

Da bodo cesarjeviča povsod prijazno sprejemali smo si bili svesti, kajti prestolonaslednik velike in mogočne države je in že politika bi bila naše bližnje in daljne sosede balkanske tega učila in jih k prijaznemu sprejemu ravnala. Da ga bodo pa bolj navdušeno sprejeli kakor sprejemajo lastne vladarje vračajoče se iz popotovanja, tega si v očigled poprej navedenih razmer in mrženja do Avstrije nismo bili svesti. Turke, sicer jako zmeren in za vsako zunanost malomaren narod, očarala je ljubeznjivost in priljudnost prestolonaslednikov, zdramila jih je iz vtrajljivosti ter jih prisilila do navdušenja. Bolgari, Rumunci in Srbi so mu pa kar nasproti vriskali. Pobalkanski rodovi so v pravem pomenu besede tekmovali med sabo, kdo mu bo skazal večjo čast in kje se bo razodevalo večje navdušenje do prestolonaslednika mogočne naše države! Celo potovanje Rudolfa in Štefanije smé se po vsi pravici smatrati za slavnostni sprevod od Carigrada pa do Belgrada,

in kakor tak bo obema in vsem drugim, ki so se ga vdeležili, za vedno v spominu ostal.

Pri dvornem obedu v Bukareštu nazdravil je kralj Karol Rumunski cesarjeviču Rudolfu sledeče: „Cela dežela raduje se z nami, da imamo čast pozdraviti v glavnem mestu rumunskem visokega dediča Habsburške krone, kojega spremlja njegova prisrčna soproga. Pohod Vaših cesarskih visokosti ohranil se bo kakor imeniten dogodek v naših sreih, nepozabljivo vtisnjen v našem spominu. S toliko večjo zadovoljnostjo ga pozdravljamo, ker v gledamo v njem novega poroka na tako srečen način sklenjene zveze, ki družijo naše države, kar silno visoko cenimo. Goječ najpresrčneje želje za srečo Avstrijske vladarske hiše, pijem na zdravje Njihovih Veličanstev, Vaših visokih starišev in na zdravje Vaših cesarskih visokosti, Naših presvitlih gostov.“

Cesarjevič Rudolf je na to odzdravil: „Vaši veličanstvi prosim, da sprejmete naše odkritosrčno zahvalo za preljubeznjiv sprejem, ki ste ga nam v Rumuniji pripravili. Draga mi je prilika, da pijem na zdravje Vaših veličanstev kralja in kraljice in na blagor Vašega lepega in velikega kraljestva, s kojim se čutimo v tesni zvezi po visokem interesu in po najsrčnejšem sočutju.“ Obe zdravici sprejeli ste se s pravo navdušenostjo. Po obedu podal se je ves dvor v gledišče, kjer so ga z avstrijsko cesarsko himno sprejeli. Kralj in Rudolf sta imela avstrijske polkovniške uniforme. Cesaričina in kraljica prišli ste pa, kakor vse druge dvorne gospe v bogatih rumunskih narodnih opravih, na katerih se je vse lesketalo zlatega, srebernega in bisernega vezenja. Veselice završil je pa dvorni veliki ples, kamor je od najvišje gospode prvi vstopil kralj Karol s cesaričino Štefanijo, ki je bila tudi sedaj v narodni rumunski opravi, in ta se ji je na občno priznanje jako dobro podala. Za njima prišel je cesarjevič Rudolf s kraljico, ki je bila tudi v narodni obleki.

Srbski narod se je tudi po vsem vrednega skazal, tak sprejem je napravil našima prestolonaslednikoma. Ker smo ga po večem že pričeli po brzozjavnem potu v ponedeljskem listu, dostavljamo danes le še to, česar ondi ni bilo omenjenega. V pristaniščih so vsi parniki podonavskega parobrodnege društva natvezli prazniško opravo; državni parnik „Deligrad“ ravno tako. Na ladiji, ki služi stalno za most, vihrale so avstrijske, srbske in belgiške zastave, jambori pa so bili olepšani z grbi. Državna in privatna poslopja v savskem predmestju razobesila so preproge raz oken in neštevilno zastav. V čakalnici kakor po stopnjicah od parnika pa do poslopja agencije bilo je vse s srbskimi preprogami pogrnjeno. Na vhodu v čakalnico razprostiral je dvoglavni avstrijski orel svoje peruti, na izhodu pa beli srbski. Pred stolno cerkvijo in nadškofijsko rezidenco napravljen je bil prvi slavolok, med dvema belima obeliskoma razpet, ki je prišlice v veliki cirilici pozdravljal: „Dobro došli!“ Nad slavolokom bila sta postavljena avstrijski dvoglavni in srbski beli orel. Na obeliskih so bile črke R. S. na eni in M. N. na drugi strani. Prva slavnostna vrata so pa postavili Belograjski trgovci na začetku najkrasneje ceste Belograjske, na knez Mihajlovi cesti. Na izhodu imenovane ceste postavljena so bila druga slavnostna vrata, ki so bila največja in najbolj dragoceno okrašena z zastavami in podobami Rudolfa in Štefanije, Milana in Natalije; vrh vrat sveti se pa velika krona. Vrata so bile rudeče barve, z zlatom obvita. Belograjski župan Karabiberović izdal je v tej priložnosti nekak poziv do meščanov, v katerem jim je pomen in imenitnost prestolonasledniškega obiskovanja razložil. Avstrijski cesarski poslanik grof Khevenhüller peljal se je prestolonaslednikoma do Bazijaša nasproti. O Srbih se pač lahko reče, da tako, kakor so sprejeli avstrijska prestolonaslednika, še svojega kralja niso nikdar počastili.

Katoliška cerkev v zedinjenih državah severne Amerike.

(Dalje.)

Konečno hočemo še razložiti, kako se je na podlagi novega reda katoliška cerkev, ktere v severnih državah tako rekoč ni bilo, na novo vstanovila. Pred oslobodivno vojsko katoliki niso imeli nikdar svojih škofov, ampak bili so pod apostolskim vikarjem v Londonu, ktereja je zastopal v Ameriki delegat (odposlanec). Med vojsko je prenehalo vso občenje med apostolskim vikarjem in katoliki. Po pomirji

l. 1783 mislili so duhovni v Maryland in Pensilvaniji, da je prišel pravi čas, in prosili so papeža, da bi jim dal domačega višega pastirja. Da bi se protestantom ne zamerili, niso prosili za škofa, marveč le za predsednika s škofovo oblastjo in dostojnostjo. Prosili so tudi, da bi za to smeli nasvetovati Amerikanca; nasvetovani so bili trije, in Pij VI. so nasvetovane pokazali po svojem poročniku v Parizu ameriškemu poslancu Franklin-u. Pater Carrol, ki je list sestavil, postavil je sebe na zadnje mesto, a Franklin, ki ga je osebno poznal, ga je nujno priporočil, in tako je dobila ameriška cerkev višepastirja, odličnega po učenosti in svetosti v življenju, spoštovali so ga katoliki in protestantje; dolgo življenje je posvetil mladi cerkvi v zedinjenih državah in položil je podstavo krasnemu poslopju, ki ga občuduje ves svet.

Delo, ktereja se je lotil Carrol je bilo res velikansko; duhovnikov malo, prav malo cerkvá, niti jedne šole, katoliki raztreseni po naselbinah po večem revni in nevedni; dolgo časa pripuščeni sami sebi, odvadjali so se pokorščine pod jednim poglavarjem. Kar je bilo duhovnov, bili so izvrstni, a bilo jih je silo malo, prišleci iz Evrope so pa več razdejali, kakor stavili. Začeli so duhovna opravila tam, kjer se jim je zljubilo, niso prašali za to, niti prosili privoljenja, za opominovanje se niso zmenili, iskali so stranke med katoliki v kraji. Žalosten izsled temu je bilo v Novem Jorku, kjer je bilo sto katolikov, ki pa niso imeli ne cerkve ne duhovna. Carrol jim je dal tam za župnika o. Farmerja, pobožnega duhovna, ki je sv. mašo opravljal v delavnici pri kleparji, pozneje pa v stanovanju španjskega poslanca, dokler niso cerkve postavili po darežljivosti španjskega poslanca, potem španjskega kralja Karola III. in francoskega poročnika. Žalibog da je prišel jeden imenovanih tujih duhovnikov v Novi Jork, dobil je stranko med katoliki, podpirali so ga cerkveni ključarji in dve leti je kljuboval župniku, ktereja je odpodil od cerkve.

Cerkveno premoženje so tačas po postavi oskrbovali neduhovni, a lastili so se pravic, ki so vse presecale, in se večkrat zoperstavljali duhovski oblasti. Še le pozneje so po mnogo državah postave zaradi oskrbovanja cerkvenega premoženja vredili tako, da so se zlagale z načeli katoliške cerkve. Ni je stvari bolj žalostne, kakor je bil začetek katoliške cerkve v Novem Jorku, kjer je bila cela vrsta duhovnov, ki so dajali slabe zglede pa upornih neduhovnov, komaj štirideset jih je prejemale svete zakramente. (Konec prih.)

Novi volitveni red za trgovinsko in obrtno zbornico v Ljubljani.

Na podstavi zakona z dne 29. junija 1868. l., št. 85 drž. zak., ob osnovi trgovinskih in obrtnih zbornic, določuje se za trgovinsko in obrtno zbornico v Ljubljani naslednji volitveni red:

§ 1.

Trgovinska in obrtna zbornica v Ljubljani ima 24 pravih članov, kateri so na dva odseka razdeljeni, namreč:

- I. Na trgovski odsek.
- II. Na obrtni odsek, kteremu pripadajo tudi rudarske stvari.

Odsek I. ima 10 članov.

Odsek II. ima 14 članov.

Izmed članov mora domovati tam, kjer stoluje zbornica:

- I. Iz trgovinskega odseka 6; II. iz obrtnega odseka 8 članov.

§ 2.

Trgovinski odsek obsega vse trgovinske obrte, in sicer v prvi vrsti trgovino: z živino, s poljedelskimi pridelki, z lesom za kurjavo, za stavbe in za orodje, z ogljem vsake vrste, s koaksom in s šoto, z zemljinami, s kameni in z rudami, s kovinami in z izdelki od kovin, s stroji vsake vrste, z blagom od gline in stekla, z izdelki od lesa, s kratkim, lesenim lepotičnim blagom, s svilo in svilnatimi predeninami, z ovčjo volno in z volnenimi predeninami, z bombažem in njega predeninami, z lanom, s konopljami, z juto in njih predeninami, s tkaninami od vsakovrstnih tvarin in s šitim blagom, s papirjem, s potrebščinami za trgovinske in navadne pisarne, za risarje in slikarje, s sladščinami, s specijskim in materijalnim blagom, z jestvinami in pijačami vsake vrste, z oljem, s tolščami in tvarinami za svečavo, z dišavami in barvami, z mešanim bla-

gom, z živili in s hišnim orodjem, s starinarskim blagom, z odpadki; dalje: knjigarstvo, trgovino z umetninami in muzikalijami, antikvarsko trgovino, odpravnitvo in razprodavanje novin, knjižne in muzikalne posojilnice, bankirsko in menjevalsko opravilo, spedijsko, komisijsko in upravniško opravilo, opravilo službinskega posredovalca, opravilo novinarskega obznanovalca in vrščevalca, blagohranilne zavode (skladišča itd.), posojilnice gibal in strojev, banke, hranilnice, zastavljalnice, zavarovalnice, transportni obrt, železnice itd.

Trgovinski odsek se voli po treh volilskih kategorijah (volitvenih razredih). Ti volitveni razredi sestojte:

a) iz tistih trgovcev, kateri plačujejo od trgovine na leto vsaj po 100 gold. cesarske dobitkovine brez doklad (velikotržje) (§ 7, odstavek 2., zakona z dne 29. junija 1868, št. 85, drž. zak.)

b) iz tistih trgovcev, kateri plačujejo od trgovine na leto vsaj po 8 gold. 40 kr. cesarske dobitkovine brez doklad ter ne pripadajo h kategoriji a);

c) iz ostalih trgovcev, kateri plačujejo od trgovine na leto vsaj po 2 gold. 10 kr. cesarske dobitkovine brez doklad. Na vsak način za utemeljitev volilne pravice v tej volilski kategoriji (volitvenem razredu) zadostuje, da trgovec od svoje trgovine plačuje v dotični občini toliko cesarske dobitkovine, kolikor znaša najmanjši census, ki daje pravico voliti v deželni zbor (§ 7, odstavek 2., zakona o trgovinskih zbornicah).

Dokler ni zahtevanega števila volilcev v sestavo prve volilske kategorije (I, a), volijo volilci te kategorije z volilci naslednje kategorije (I, b) skupno 6 pravih članov; tretja kategorija (I, c) voli 4 prave člane.

II. Obrtni odsek obseza obrtno industrijo, in sicer: izdelovanje kovin inkovanega blaga, strojev, orodja, aparatov, instrumentov, prevozil, kamenov in zemljin, blaga od glin in stekla, lesenega in koščenega blaga, blaga od kavčuka in gutaperče, usnja, usnjin in kožuhovin, kakor tudi izdelke od ščetin, dlake in perja, izdelke od predenin in tkanin vsake vrste, istotako blaga opnarskega (tapčirskega) obrta, oblačil in lepotin, papirja in papirnatega blaga, živil in užitnih tvarin, vsakovrstnih kemičnih proizvodov, stavbinskih izdelkov, kakor tudi proizvode poligrafnega in umetelnostnega obrta; dalje naslednje obrte, kakor: hotele, gostilne, krčme, jedilnice in pivnice, restavrate, kavarne, jedilnice z gorkimi jedmi in ljudske kuhinje, mesarje, kopelji, brivce in frizerje, gledališke podjetnike, tehtniške imetnike itd., naposled rudarstvo.

Obrtni odsek se voli po treh volilskih kategorijah (volitvenih razredih).

Ti volitveni razredi sestojte:

a) iz tistih obrtnikov, kateri od obrta plačujejo na leto najmenj po 100 gold. cesarske dobitkovine brez doklad (§ 7, odstavek 2., zakona o trgovinskih zbornicah);

b) iz tistih obrtnikov, kateri od obrta plačujejo na leto najmenj po 2 gold. 10 kr. cesarske dobitkovine brez doklad ter ne pripadajo kategoriji a);

c) iz tistih rudarskih obrtnikov, kateri od zvrševanja rudarstva plačujejo na leto vsaj po 4 gold. 20 kr. merovine. Na vsak način za utemeljitev volilne pravice v volilski kategoriji (volitvenem razredu) b) oziroma c) obrtnega odseka zadostuje, da obrtnik od svojega obrta plačuje v dotični občini toliko cesarske dobitkovine ali od svojega rudnika toliko merovine, kolikor znaša najmanjši census, ki daje pravico voliti v deželni zbor (§ 7, odstavek 2., zakona o trgovinskih zbornicah).

Volilska kategorija II. a) voli 2

" " II. b) " 10

" " II. c) " 2

14 pravih članov.

§ 3.

Javne družbe se uvrste v tiste volilske kategorije, v ktere je uvrsteno tisto podjetje, h kateremu spadajo.

Tiste osebe, ktere kot načelniki ali ravnatelji vodijo trgovinska ali obrtna podjetja na delnice, volijo v oni kategoriji, v katero spada podjetje, katero vodijo.

§ 4.

Vsak volilec voli samo v tisti volilni kategoriji (volitvenem razredu), v katero spada (§ 2).

Kdor ima v več volilnih kategorijah (volitvenih razredih) volilno pravico, mora le v jedni kategoriji voliti in takemu volilecu je na prosto voljo dano iz-

javiti se, v kateri volilni kategoriji (volitvenem razredu) hoče voliti (§ 7, al. 5, zakona o trgovinskih zbornicah).

Volilec, kateri ima v več volilnih kategorijah volilno pravico, uvrsti se, ako se sam ne odloči za jedno ali drugo kategorijo, v tisto kategorijo, v kateri plačuje višji davek.

Vsaka volilska kategorija (volitveni razred) voli sama za-se njej pripadajoče število pravih članov (§ 9, al. 2, zakona o trgovinskih zbornicah).

Glasovi raznih volilnih kategorij se ne morejo združiti samo v jedno volisko kategorijo (§ 9, al. 3, zakona o trgovinskih zbornicah).

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 30. aprila.

Notranje dežele.

Zakaj se le malokje dovoli druga izdaja lista, kadar ga je državna oblast zasegla? „Wiener Correspondenz“ pripoveduje sledeče: „Leta 1872 je pravosodno ministerstvo državnim pravdnistvom naročilo, da naj na zahtevanje vrednikovo, ob priložnosti zaseženja lista takoj povedó, zakaj da je list zasežen in se smé dotičen član odstraniti in namesto njega drugi umestiti, ter list še tisti dan zopet izdati. Ker so pa nekateri časniki to dovoljenje zlorabili in zaplenjenih člankov niso nadomestili, temveč so nekako demonstrativno s praznimi prostori v drugi izdaji izhajali, je vsled tega pravosodno ministerstvo zopet dotično dovoljenje vničilo, in so se vsa vrhovna državna pravdnistva na to opozorila, da se določba od leta 1872 toliko spremeni, da naj se od slej nadalje le tistim listom pri konfiskaciji naznani zasežen članek, kateri se zavežejo namesto zaplenjenega teksta prazni prostor z drugim napolniti, ako hočejo še tisti dan izdajo ponoviti.“

Nemcem na Českem, t. j. pravim poštenim Nemcem, katerim niso še možgani zavreli, se je začelo daniti, da tako vendar le več ne more biti, da bi Nemei zapovedovali, Slovani pa hlapčevali, da bi bili Nemei kladvo, Slovani pa nakovalo, temveč so teh misli, da bi morali v Čeah, kjer je česki narod v veliki večini nad nemškim in kjer imata oba enako razumništvo in oliko, Slovane ravno tako do krmila pustiti. Pravi Nemei so že davno sprevidili, da je kričanje malih listov po deželi o zatiranju nemštva gola neumna laž, ktere noben več ne verjame, kdor se le količkaj z dnevno politiko peča. Vendar je pa še dosti gimpeljnov, ki že popolnoma omlačeno slamo puhlih fraz o zatirani nemški narodnosti za pravo polno klasje imajo, za ktere pa ni škoda, kajti taki ljudje bolehalo na neozdravljivi trmi in niso kar nič nevarni. Pametni se jim k večem pomilovaje jih posmehne. Znamenite so besede živega spoznanja českega Nemca, ki pravi: „Gospodarstvo v Čeah se nam Nemcem nič več ne spodobi! Da se ga pa vdeležujemo še na dalje z dobrim svetom in z vzglednimi dejanji, tega nam pa noben človek ne brani; le da bi sami gospodarili, to ni več mogoče in v tem pa vendar-le ni še nobenega nasilstva in nobenega zaničevanja na nemško narodnost.“ No, to so vendar enkrat pametne besede, ki jih človek z veseljem čuje, pri katerih ni potreba, da bi se mu od srčne nevolje lasje ježili nad že tolikokrat grajano nemško kratkovidnostjo, ki po nekterih krajih še danes neče umeti, da na vladnem krmilu med slovanskimi narodi in po slovanskih deželah za njo ni prostora. Konečno slišati mora iz lastnih ust obsojevalne besede. Pomagale ne bodo dosti, ali mi si jih bomo zapomnili.

Hrvaški deželni zbor sešel se bo 21. maja na posvetovanje za blagor dežele. Preden se pa ta snide, razpustil se bo ogerski državni zbor.

Vnanje države.

Kdo je oviral, da se Rusija ni že poprej približala avstro-nemški zvezi? Ranjki ruski državnik Gorčakov! Ko je po njegovi smrti sedanji kancelar Giers njegove papirje pregledoval, prišel mu je cel zvezek pisem v roke, s katerih se ravno ne more reči, da bi bila državnega, vendar pa so več, kakor le privatnega pomena. Bila so te pisma Bismarka Gorčakovu. V tistih je Bismark Gorčakova pregovarjal, da naj bi se Rusija Avstriji in Nemčiji približala in naj bi vse tri med saboj napravile zvezo, ktere bi si pač cela Evropa skupaj ne upala napasti in tako bi bil mir za dolgo časa zavarovan. Gorčakov pa od take zveze ni hotel nič slišati in se na vse pisma ni ravno mnogo oziral. Giers jih prebravši pobere in gre z njimi k caru Aleksandru, kateri se je nad toliko potuhnjenostjo ranjcega Gorčakova silno razsrdil, ter je odmah določil, da Giers za popotni les prime, torbico čez ramo vrže ter pot proti Varzinu pod noge vbere. To toraj je bil pravi vzrok Giersovega potovanja po Nemškem in da se je nazaj gredé tudi na Dunaj oglašil. Ravno to je tudi vzrok, da je prišel v Berlin na mesto ruskega poslanika Sabarova, ki je učence Gorčakovega, knez Orlov iz

Pariza. Ko bi Rusija ne bila Gorčakovega tako pozno zgubila, bila bi zveza treh najmočnejših cesarstev Evrope vže zdavnej dovršena.

Na poluradni v Bruselji izhajajoči **list ruske vlade** „Nord“ trdi, da je vse gola basen in čista domišljija, kar so francoski in nemški časniki o vtrjevanji ruskih naselbin okoli Merva in Afganistana pisali. Novo rusko posojilo v znesku 15 milijonov funtov štelingov se bo res porabilo za zgradbo železnice, toda ne onih v Afganistanu, pač pa za one v Uralskih gorah, v ondotne rudnike, da se bodo tisti z državnim osredjem zvezali.

Francoski minister Ferry poklical je svojega poslanca Courcela na nemškem cesarskem dvoru domu, da se bode posvetoval gledé bodočega postopanja nasproti Angleški v egiptovskih zadevah. Courcel se je pred svojim odhodom pogovarjal v dotični stvari z Bismarkom in sedaj se bo pa še z francoskim poslancem Waddingtonom na Angleškem dvoru, ki bo tudi domu prišel. Kolikor je dosedaj znanega bodo Francozi skušali, da bodo vzajemno z drugimi velevladstvi pri konferenci postopali.

Na **Španjskem** so volitve kortežev (državnih poslancev). Ljudje se jih le slabo vdeležujejo, ker vidijo, da si vlada se silo prizadeva se svojimi kandidati prodreti. Posebno po deželi, kjer so bili volilci, količkaj bolj pogumni, jih je vlada jako trdo prijela in nekaj celó zaprla. Ona računni na svojih 350 kandidatih. Vsled tega so se tudi v dveh okrajih neredi pokazali, ki pa nimajo nikakoršnjega pomena. Velika nesreča prigodila se je pa na železnični progji med Badajozom in Cindad-Realom; prekopičnil se je namreč cel vlak v reko. Več ko 60 oseb se je pobilo, med temi pol stotine vojakov. Pravijo, da so zarotniki šine odvili in tako iztiranje vlaka proizročili.

Iz krajev, kjer se Nil vali, vesele novice več slišati ni. Posebno je stališče ondi **naseljenih Evropecev** zopet tako nevarno postalo, kakor ob času upora Arabi paše, nakar so Angleži Aleksandrijo razsuli. Odnosaji so ondi tako neznosni, kar so Angleži po svoji malomarnosti največ sami zakrivil, deloma so pa tudi Francozi po svoji zavisti nekoliko k temu pripomogli, da Angležem nič drugega ne bo kazalo, kakor z mešano vojsko na upornike udariti ali pa se za vedno Egiptu odpovedati. Ako se odločijo za prvo reč, bodo morali ali s Francozi, kateri so že pogum debili, tudi v Egiptu svojo srečo poskusiti, ker se jim je v Tonkingu dobro obneslo, ali pa z Lahij pomeniti se zaradi skupnega zasedanja Egipta. Avstrija in Nemčija še menda niste odgovorile na dotično angleško povabilo; ker jih Egipt ne zadeva v prvi vrsti, prepustiti hočete prvenstvo drugim bolj sosednjim državam, kakor so n. pr. Lahij, Francozi ali Turki. Posvetovali se bodo brž ko ne v Londonu, če bi pa London ne bil vsem všeč, se bo pa kako nevtralnno mesto zbralo. Konference se bo tudi Rusija vdeležila, ktera se je posebno od zasedanja Merva za angleško politiko zanimati začela. Angleška seveda bi bila rajši videla, da bi se Rusi ne bili vmes vtikali, in je tudi nameravala, da jih še celó ne povabi ne na evropejsko konferenco; toda ruski poslanik v Londonu jih je nekoliko temeljiteji podučil o ruskih nazorih in Angleži so sprevidili, da ima prav in so v Petrograd radi ali ne radi poslali povabila na egiptovsko konferenco.

Izvirni dopisi.

Iz Kamnika, 27. aprila. „Krvavo znamenje“, o katerem je „Slovenec“ poročal, da so ga v neki noči suroveži podrli, zopet stoji. Gospod baron s Križa poslal je svoje delalce, ki so ga popravili in veseli nas to vest objaviti toliko bolj, ker je to znamenje zgodovinski spominek, ki je stal veliko let, ter je bil polom njegov pravi vandalizem.

Kadar bodo postavljene kapelice v Kamniku — podoba sv. Jožefa čaka že več ko dve leti na Malem gradu, da se ji odmeni primerna kapelica, — kadar se tudi v mestu kapelice, ktere občinstvo zeló pogreša, postavijo, se bode to „Slovencu“ z radostjo poročalo. Želeti je, da se to kmalo zgodi, saj so ljudje na-nje tako navajeni bili, da si marsikdo še zdaj sname klobuk, ko pride do prostora, kjer je stalo znamenje, misleč, da še stoji. Do zdaj še nobeno teh znamenj ni postavljeno, in žal nam bode, ako se ne postavijo, kakor nekteri mislijo, dokler bode v Kamniku gospodaril liberalni župan. Ta „epitheton ornans“ mu smemo slobodno dati, ker mu ga dá tudi drugi slovenski list, in to našega g. župana bajé čisto nič ne žali. Mi, ki liberalizem dobro poznamo in tudi njegove namene, zahtevamo še celó od liberalnega župana, da se izpelje sklep občinskega odbora, kateri je še lansko leto sklenil, da se mestu dosedanjih kapelic, ako se poderejo, napravijo druge. Hoče mar g. župan za nos voditi občinstvo in zraven še občinski zastop? Naj vsaj tukaj bode „mož-beseda“, in naj ne žali

verskega četa mestjanov, naj tudi sam nobene potrebe nima.

Dostavek „Slovenca“ se je iz Kamnika poročala vselej resnica — gola resnica; vsak resnicoljuben Kamničan mora temu pritrčiti. Ako pa misli neki dopisnik „Slov. Naroda“ resnico prikriti s frazami, naj mu bode tu rečeno, da smo premetenih zavijan in liberalnih fraz že do grla siti. In kadar nam bo hotel še enkrat dati nauke o vljudnosti in dostojnosti, primorani bomo podati svetu v ocenitev jedno poglavje iz čudne liberalne dostojnosti. Za danes naj mu bode še prizanešeno. Toraj vselej vljudno in dostojno — zlasti pa pravično in resnično!

Domače novice.

(Za dr. Bleiweisov spominke) nabralo se je po najnovšem izkazu, kakor ga prinašajo današnje „Novice“ 1751 gl. 79 kr.

(Komisija za komasacijo) sešla se bo v prvi polovici meseca maja v Ljubljani. Sklicala jo bo c. kr. deželna vlada kranjska. Povabljeni bodo vsi zastopniki c. kr. kmetijske družbe, kranjskega gojzarskega društva in deželnega odbora. Navzoč bode tudi poročevalec iz c. kr. ministerstva za poljedelstvo. Komasacija zemljišč pomeni način, po katerem se stare dosedanje meje zavržejo in vsakemu gospodarju njegovo posestvo, kolikor mogoče, iz novega z ravnimi mejami in skupaj odkaže, da ga nima razkosanega, kakor je to sedaj po mnogih krajih, posebno pa pri tistih kos za kosom nakupljenih zemljiščih. Da se komasacija v kaki občini sprejme, mora za njo večina občanov glasovati.

(Novega učitelja,) kakor čujemo, dobila je Glasbena Matica iz Čehov, ki bo podučeval mladino v godbi in petji, za jedno pa tudi učence slovenske Talije v gledališkem petji.

(Pogrebni sprevod) g. pl. Plazerjeve bode jutri 1. maja popoldne ob 5. uri iz južnega kolodvora, kamor bodo ranjco iz Zaloga pripeljali, k sv. Krištofu. Zapustila je soproga in petero mladoletnih fantičev.

(Herostratizem.) Šenku se izvestno ni nikdar sanjalo, da se bodo v Ljubljani ljudje za poskoke njegovega jako šepastega Pegaza pulili. Da se življenjepis tega ali onega podivjanega morilca in roparja spiše in prodaja v svarilen poduk, kako naj človek ne živi, zgodilo se je že mnogokrat; da bi se pa krvoločna zver, kakor je bil Šenk, tudi še v izvišeni besedi — v poeziji predstavljala p. n. občinstvu, tega nismo še doživeli. Sedaj se pa v Ljubljani tudi to že dobi!

(Diurnist) dobi službo pri c. k. okrajnem glavarstvu v Kranji. Plača znaša goldinar na dan, ki se pa tudi poviša, ako je mož za rabo. Zahteva se znanje slovenščine in nemščine v pismu in govoru in pa nekoliko znanja pri političnem rokovanju (manipulaciji). Prošnje do 15. maja na okrajno glavarstvo v Kranji.

(Razpisana) je služba učitelja v Šent Jurji Ljubljanske okolice. Plača 450 gold. pa stanovanje. Šola je jednorazredna, služba se razpisuje stalno. Prošnje do 20. maja t. l. na c. kr. okrajni šolski svet Ljubljanski.

Razne reči.

— V poštne hranilnice vloženi je bilo v zadnjih dveh mesecih 3,031,999 gl., izplačanih pa 1,025,737 gl. Kakor je videti ta naprava jako cvete.

— Iz Pariza do Pečuha na Ogerskem po velocipedu. Svetozor Igalič je sklenil iz Pariza v Pečuh po velocipedu priti. Dne 2. marca je zapustil mesto Montpellier in jo je mahnil v Rim. Dne 20. marca je zapustil Rim in se je podal proti Florenci in od tod proti Bolonji. Na potu iz Bolonje do sv. Rema ga je zadela nesreča, da je s precejšnje višine padel v globok jarek in si tako levo roko izpahnil. Radi tega ni mogel v Benetke sam priti, ampak so ga prepeljali. Tam se je pozdravil in se vsedel zopet na velociped, kterege je naravnal proti Zagrebu, kamor je 8. aprila dospel. En dan je počival, potem pa šel v Pečuh.

— Židovsko. Na Dunaji je firma Karol Fritz & Com., tovarna za izdelavanje cerkvenih parlamentov in umetelna naprava za izgotavljanje slik in kipov v cerkvenem duhu. Ta Fritz je sicer krščen, ali je prav za prav sluga žida Simona Feichtmanna, ki je pravi lastnik tovarne. Judom krščansko ime vsaj pri kupčiji pomaga.

— Izneverjenje. Neki uradnik pri mestni blagajnici v Berlinu izneveril je 80.000 mark, nazadnje se je pa ustrelil. — V Jassy-ju na Rumunskem pa je izneveril neki davkar 70.000 frankov. Dejali so ga pod ključ.

— Nenavadno. Predzadnji teden porodilo se je v Pešti — kakor pišejo slov. „N. N.“ 350 otrok. Od teh je 250 moškega in 100 ženskega spola. Tolikošen razloček med številom moškega in ženskega spola najti je malokje. Ko bi vsi ti odrastli in se med saboj poženili in pomožili, moralo bi jih 150 ostati samecev.

Telegrami.

Dunaj, 30. aprila. Uradni list „Wiener Ztg.“ prinaša lastnoročno cesarsko pismo, ki rumunskega kralja imenuje vitezem zlatega runa.

Berolin, 30. aprila. Komisija je sprejela več olajšav pri postavi zoper socialiste, kakor jih je predlagal Windhorst; zavrgla je pa njegov predlog, da bi se mali obležni stan le na Berolinsko okolico omejil, ker je minister Puttkamer v imenu zvezni vlad predloge odločno pobijal.

Tujci.

29. aprila.

Pri **Maliči**: Hoenike, Wohl in Kaiser, kupč. potovalec, z Dunaja. — Rudolf Urbach, kupč. potovalec, iz Budapešte. — Ad. Frana, c. k. častnik, iz Knina. — Oskar vitez Kaltenegger, iz Kamnika.

Pri **Stonu**: Karl Fischer, kupec, z Dunaja. — Janez Rössler, tovarnar, z Dunaja. — Franc Engels, kupec, iz Reinscheida. — Janez Kuscher, tovarniški vodja, iz Celovca. — Martin Leskovic, iz Sedla. — Damijan Pavlič, župnik, iz Zagorja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Anton Korn, agent, iz Postojne. — Jernej Simončič, iz Krapine. — Fidel, vdova, iz Vildona.

Eksekutivne dražbe.

3. maja. 1. e. džb. pos. Martin Golobič iz Kala. Metlika. — 1. e. džb. pos. France Mele iz Cirknice, 950 gl. Logatec. — 1. e. džb. pos. Marka Pašič iz Draščič, 795 gl. Metlika. — 1. e. džb. Janez Dvornik iz Krške vasi, 645 gl. Krško. — 1. e. džb. pos. Jože Starec iz Impelgrabna, 1145 gl. Krško. — 1. e. džb. pos. Marijana Zaverl iz Rakonika, 275 gl. Ljubljana. — 5. maja. 3. e. džb. pos. Marija Penko iz Kala 750 gl. Postojna. — Hiša Klementine Bauer 14,500 gl. Ljubljana. — 1. e. džb. pos. Fidelis Urbančič iz Kokre, 2620 gl. Kranj. — 1. e. džb. pos. Andrej Čuk iz Loma, 2870 gl. Idrija.

Dunajska borza.

29. aprila.

Papirna renta po 100 gl.	80 gl. 05 kr.
Sreberna „ „ „	81 „ 20 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	100 „ 95 „
Papirna renta, davka prosta	95 „ 65 „
Ogerska zlata renta 6%	122 „ 65 „
„ „ 4%	91 „ 65 „
„ „ papirna renta 5%	88 „ 40 „
Kreditne akeije	160 gl. 318 „ 50 „
Akeije anglo-avstr. banke	200 gl. 117 „ 80 „
„ avstr.-ogerske banke	851 „ — „
„ Länderbanke	111 „ 60 „
„ avst.-og. Lloyd v Trstu	575 „ — „
„ državne železnice	314 „ 25 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	211 „ 75 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 123 „ 75 „
4% „ „ 1860	500 „ 136 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 172 „ 10 „
„ „ 1864	50 „ 171 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 181 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 „ — „
„ „ Ferdinandove sev.	106 „ 25 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ 50 „
London	121 „ 40 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 72 „
Francoski napoleonid.	9 „ 64 „
Nemške marke	59 „ 40 „

Umrli so:

V bolnišnici:

26. aprila. Ana Mlakar, tesarjeva žena, 73 let, Marasmus seneli

27. aprila. Alojzij Bizil, krojač, 38 let, jetika. — Katra Saksida, delavka, 19 let, pljučna tuberkuloza.

Zahvala.

Vsim sorodnikom, prijateljem in znancem naznanjava, da je Vsegamogočnemu dopadlo k sebi poklicati najino predrago hčerko

Mimico,

ktera je bila v nedeljo 27. t. m. zemlji izročena. Ob enem izrekava najtoplejšo zahvalo posebno preblagemu gosp. c. k. okrajnemu sodniku, drugim g. uradnikom in sploh vsem, kateri so nama skazovali sočutje ter k večnemu počitku spremili najino preljubno ranjko hčerko.

V Bistrici na Notranjskem 29. aprila 1884.

France in Marija Babnik.

Čateška fara (blizu Kostanjevice) na Dolenjskem išče poštenega

orgljarca,

ki bi bil ob enem tudi **cerkovnik**. Letno plačo dobiva v žitu in denarjih, ki znaša 350 do 400 gl. na leto, kakor je cena. Za stanovanje in hrano si mora sam skrbeti.

Kdor želi to službo dobiti, naj se obrne s pričali do cerkvenega predstojništva v Čatežu. P. Krška vas blizu Brežic. (1)

ŠMARNICE

za tekoče leto

se dobivajo v

(9)

„Katoliški Bukvarni“

po sledeči ceni:

V pol usnji z barveno obrezo — gl. 90 kr.
vse v usnji z barveno obrezo | „ — „
vse v usnji z zlato obrezo . | „ 20 „

Po pošti 10 kr. več. Kdor vzame 12 skupaj dobi jedne za nameček.

Najcenejše se knjige pošiljajo po pošti s križnim zavitkom, denarji pa po nakaznicah. S poštnim povzetjem stane mnogo več, pa nepotrebnih stroškov.

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bendenu izumiti

➔ pomado za lase, ➔

o kateri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezpojojen vspah. (31)

Steklenica velja 2 gl. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Benden-u v Pragi, Salmove ulice štev. 7, kamor je treba denar predposlati.

Zahvala in priporočilo.

Udano podpisani usoja si p. n. občinstvu najljudneje naznaniti, da prevzame 1. maja t. l.

restavracijo v Ljubljanski Čitalnici,

kjer mu bo prva skrb p. n. občinstvu v vsakem oziru točno postreči. — Točil bom slavnoznanu **Pantigamsko mareno pivo**, pivo v steklenicah (Bocksbiery) in le izborna vina. Posebna skrb mi bo za dobra jedila in pa za **najtočnejšo postrežbo**.

Konečno se zahvaljujem najtoplejše p. n. občinstvu za do zdaj mi skazano zupanje v Koslerjevi pivarni.

Za mnogobrojno obiskovanje se najljudneje priporoča

Ivan Cesarič,

gostilničar.

(2)